

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z dnia 23 czerwca 2014 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi-Śródmieścia w Łodzi zmienił decyzję Zakładu Ubezpieczeń Społecznych I Oddział w Ł. i przyznał E. O. (1) prawo do świadczenia rehabilitacyjnego od dnia 1 sierpnia 2013 roku na okres 6 miesięcy, oddalając odwołanie w pozostałym zakresie.

Powyższe orzeczenie Sąd Rejonowy oparł na następujących ustaleniach faktycznych:

E. O. (1) była niezdolna do pracy w okresie od 31.01.2013 do 31.07.2013 roku i złożyła wniosek o przyznanie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego. Zarówno lekarz orzecznik jak i Komisja Lekarska ZUS uznali, że wnioskodawczyni nie jest niezdolna do pracy.

Wnioskodawczyni ma zespół cieśni nadgarstka oraz zmiany w zakresie mikrokrążenia. Występuje u niej powierzchwniowo osłabione czucie w obrębie palca III i IV ręki prawej, zaś zmiany w zakresie mikrokrążenia skutkują zaburzeniami ukrwienia, dodatkowo upośledzającymi sprawność ręki. Zmiany te powodują niezdolność do pracy. Po zakończeniu okresu zasiłkowego wnioskodawczyni nie odzyskała zdolności do pracy zarobkowej. Dalsze leczenie i rehabilitacja w okresie 6 miesięcy rokowały odzyskanie tej zdolności.

Po zakończeniu okresu zasiłkowego wnioskodawczyni przebywała na urlopie bezpłatnym. W dniu 12 września 2013r E. O. otrzymała zaświadczenie, że jest zdolna do pracy. Od dnia 19.11.2013 roku przebywała na za zasiłku chorobowym.

W oparciu o powyższe ustalenia, oparte na opiniach biegłych lekarzy chirurga i neurologa Sąd Rejonowy uznał odwołanie za uzasadnione. W ocenie Sądu opinie były wydane w sposób prawidłowy i rzetelny, zaś wniosek organu rentowego o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego neurologa nie zasługiwał na uwzględnienie.

Sąd I instancji zważył, że podstawą dochodzonego świadczenia jest art.18 ust 1 i 2 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U z 2010 roku Nr 77, poz. 512), który stanowi, iż świadczenie rehabilitacyjne przysługuje ubezpieczonemu, który po wyczerpaniu zasiłku chorobowego jest nadal niezdolny do pracy, a dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Świadczenie rehabilitacyjne przysługuje przez okres niezbędny do przywrócenia zdolności do pracy, nie dłużej jednak niż przez 12 miesięcy.

A zatem, ubezpieczonemu przysługuje świadczenie rehabilitacyjne po wyczerpaniu okresu pobierania zasiłku chorobowego, jeżeli nadal jest niezdolny do pracy. Tak było w przypadku E. O. (1). Z zebranego w sprawie materiału dowodowego wynika, że schorzenia wnioskodawczyni czyniły ją nadal niezdolną do pracy po wyczerpaniu okresu zasiłkowego. Istniały również pozytywne rokowania co do uzyskania poprawy po 6 miesiącach świadczenia rehabilitacyjnego.

Mając powyższe na uwadze Sąd meriti, na podstawie art. 477¹⁴ § 2 kpc, orzekł jak w sentencji.

Z powyższym rozstrzygnięciem nie zgodził się organ rentowy, zaskarżając je w zakresie punktu 1 i zarzucając naruszenie art. 233 kpc poprzez wydanie wyroku bez wyjaśnienia istotnych okoliczności i ustalenie, że wnioskodawczyni przysługuje prawo do świadczenia rehabilitacyjnego przez 6 miesięcy od dnia 1 sierpnia 2013 roku.

Mając powyższe na uwadze ZUS wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku i oddalenie odwołania.

E. O. (1) wniosła o oddalenie apelacji.

Sąd Okręgowy Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych zważył, co następuje:

apelacja podlega oddaleniu.

Zaskarżony wyrok Sądu Rejonowego jest prawidłowy i znajduje oparcie zarówno w zgromadzonym w sprawie materiale dowodowym, jak i obowiązujących przepisach prawa.

Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dokonał analizy zebranych dowodów, nie naruszając zasady swobodnej ich oceny i w oparciu o zasadnie przyjęty stan faktyczny sprawy prawidłowo zastosował konkretnie przywołane przepisy prawa materialnego. Sąd Okręgowy w pełni aprobejuje ustalenia faktyczne Sądu I instancji i przyjmuje je jako własne. Podziela również rozważania prawne zawarte w uzasadnieniu zaskarżonego wyroku, nie znajdując żadnych podstaw do jego zmiany bądź uchylecia.

Przechodząc do meritum, w pierwszej kolejności należy odnieść się do zarzutu błędnej oceny materiału dowodowego i niedostatecznego wyjaśnienia wszystkich istotnych dla sprawy okoliczności.

Art. 233 § 1 kpc stanowi, że Sąd ocenia wiarygodność i moc dowodów, według własnego przekonania na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału.

Zgodnie zaś z treścią art. 278 kpc, dopuszczenie dowodu z opinii biegłych następuje wówczas, gdy dla rozstrzygnięcia sprawy potrzebne są wiadomości specjalne, czyli szczegółowa wiedza z różnych dziedzin nauki. Dowód z opinii biegłego ma szczególny charakter. Korzysta się z niego w wypadkach wymagających wiadomości specjalnych.

Sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszych biegłych, gdy zachodzi tego potrzeba, a więc wówczas, gdy złożona już do sprawy opinia zawiera istotne braki, względnie też nie wyjaśnia istotnych okoliczności – art. 286 kpc (wyr. SN z dnia 15 lutego 1974 roku, II CR 817/73, nie publ.). Odmienne stanowisko oznaczałoby przyjęcie, że należy przeprowadzić dowód z wszelkich możliwych biegłych by upewnić się, czy niektórzy z nich nie byłiby takiego zdania, jak strona. Potrzeba powołania innego biegłego powinna wynikać z okoliczności sprawy, a nie z samego niezadowolenia strony z dotychczas złożonej opinii. Niezadowolenie strony z opinii biegłego nie uzasadnia powołania innego biegłego (wyr. SN z dnia 04 sierpnia 1999 roku, I PKN 20/99, OSNP 2000/22/807, wyr. SN z dnia 05 czerwca 2002 roku, I CR 562/74, LEX nr 7607).

W ramach przyznanej swobody w ocenie dowodów – art. 233 kpc, Sąd I instancji powinien zbadać wiarygodność i moc dowodu z opinii biegłego sądowego, dokonując oceny tego dowodu według własnego przekonania i na podstawie wszechstronnego rozważenia zebranego materiału (wyrok SN z dnia 30 października 2003 roku, IV CK 138/02, L.). Niemniej jednak polemika z opinią biegłego nie uzasadnia zarzutu naruszenia art. 233 § 1 kpc (wyrok SN z dnia 9 stycznia 2002 roku, II UKN 708/00, L.).

Zdaniem Sądu II instancji, materia przedmiotowej sprawy wymagała wiadomości specjalnych i musiała znaleźć oparcie w dowodzie z opinii biegłych. Materiał dowodowy zgromadzony w postępowaniu przed Sądem I instancji jednoznacznie wskazuje, że biegli wydali w sprawie wyczerpujące opinie, na podstawie badania przedmiotowego i dostępnej dokumentacji lekarskiej.

Celem świadczenia rehabilitacyjnego z art. 18 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 roku o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz.U. z 2010 roku Nr 77, poz. 512) jest umożliwienie osobie niezdolnej do pracy kontynuowania leczenia lub rehabilitacji w sytuacji, gdy okres zasiłku chorobowego jest zbyt krótki do odzyskania pełnej zdolności do pracy - a lekarz orzecznik Zakładu Ubezpieczeń Społecznych stwierdzi, że dalsze leczenie lub rehabilitacja lecznicza rokuje odzyskanie zdolności do pracy. Jak wskazuje się w piśmiennictwie, świadczenie rehabilitacyjne jest świadczeniem „na dokończenie leczenia” (I. J., (...) społeczne, t. 3, (...) chorobowe..., s. 45).

Z zebranego przed Sądem Rejonowym materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że stan chorobowy wnioskodawczyni dawał podstawy do uznania jej za osobę dalej niezdolną do pracy po wyczerpaniu okresu zasiłku chorobowego. Aby można było przyznać świadczenie rehabilitacyjne koniecznym jest łączne spełnienie następujących przesłanek: wyczerpanie okresu zasiłku chorobowego, dalsza niezdolność do pracy, pomyślne rokowania co do odzyskania zdolności do pracy w wyniku leczenia lub rehabilitacji. W ocenie Sądu II instancji, brak jest jakichkolwiek

podstaw do kwestionowania wniosków Sądu Rejonowego opartych na opiniach biegłych i stwierdzenia, iż nie odzwierciedlały one stanu zdrowia wnioskodawczynie.

Rację należy również przyznać Sądowi Rejonowemu w zakresie, w jakim stwierdził, że nie można odmówić wnioskodawczynie prawa do świadczenia rehabilitacyjnego z tego względu, że stała się niezdolna do pracy od 19 listopada 2013 roku. Z przeprowadzonych opinii lekarskich wynikało bowiem bezspornie, że na dzień 31 lipca 2013 roku, pomimo istniejącej nadal niezdolności do pracy, były pozytywne rokowania co do jej odzyskania.

Na koniec wskazać należy na treść przepisu art. 217 § 3 kpc stanowiącego, że sąd pomija twierdzenia i dowody powoływane jedynie dla zwłoki lub jeżeli okoliczności sporne zostały już dostatecznie wyjaśnione. Dał temu wyraz Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 19 marca 1997 roku, II UKN 45/97, OSNAPiUS 1998, nr 1, poz. 24, stwierdzającym, że sąd nie jest obowiązany do uwzględniania kolejnych wniosków dowodowych strony tak długo, aż udowodni ona korzystną dla siebie tezę i pomija je od momentu dostatecznego wyjaśnienia spornych okoliczności sprawy. W ocenie Sądu Okręgowego, sytuacja, w której prowadzenie dalszych dowodów jest zbędne, skoro zmierzają one do tego samego rezultatu, który został już osiągnięty, nie wymaga komentarza. W obliczu powyższego, nie dziwi Sądu II instancji fakt oddalenia przez Sąd Rejonowy wniosku ZUS o dopuszczenie dowodu z opinii innego biegłego neurologa. Zgromadzony materiał dowodowy wyjaśnił bowiem wszystkie wątpliwości, które pojawiły się w toku rozpoznawania przedmiotowej sprawy i pozwolił na poczynienie rzetelnych ustaleń, w oparciu o które Sąd Rejonowy doszedł do przekonywujących Sąd Okręgowy wniosków.

Z tych samych względów Sąd Okręgowy nie przychylił się do wniosku zawartego w apelacji, o uzupełnienie materiału dowodowego poprzez dowód z opinii innego biegłego neurologa.

Mając powyższe na uwadze Sąd Okręgowy, na podstawie art.385 kpc, oddalił apelację.